

Cristina MARIAN

SNOW SPACE

ISBN: 978-973-0-31659-9

Conceptie grafica / Graphic concept:

Cristina Marian

Texte / Texts:

Cristina Marian

Fotografii/ Photography:

Radu Pop

Cristina Marian

Traducere / Translation:

Alexandra Columban

Tehnoredactare / Desktop Publishing:

Sergiu Bădică

Printed at GPO Graphics

Corneliu Coposu st. no.167, Cluj-Napoca

phone: + 40-264 431824 / +40-726 140714

www.gpo.ro

ISBN: 978-973-0-31659-9

Cristina Marian

phone: +40.723.674.404

anacristinamarian@yahoo.com

www.cristinamarian.com

Ninsoarea îmi provoacă bucurie, pentru că, privind-o, mă trimite cu gândul la joc, la libertatea **copilariei** de a te bucura de simplitatea lucrurilor, de materie, de spațiu, de energie.

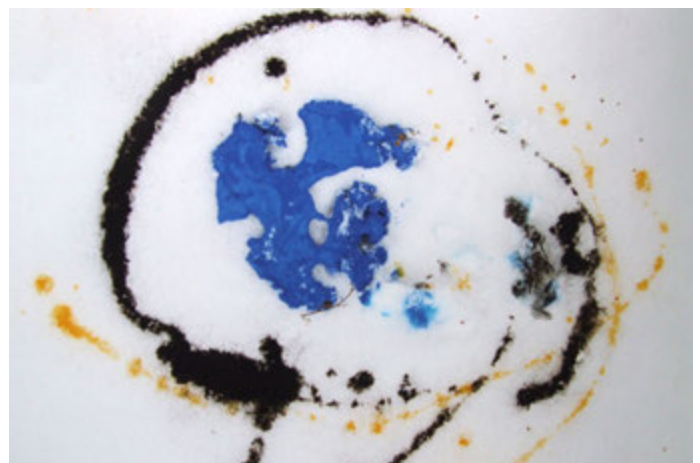
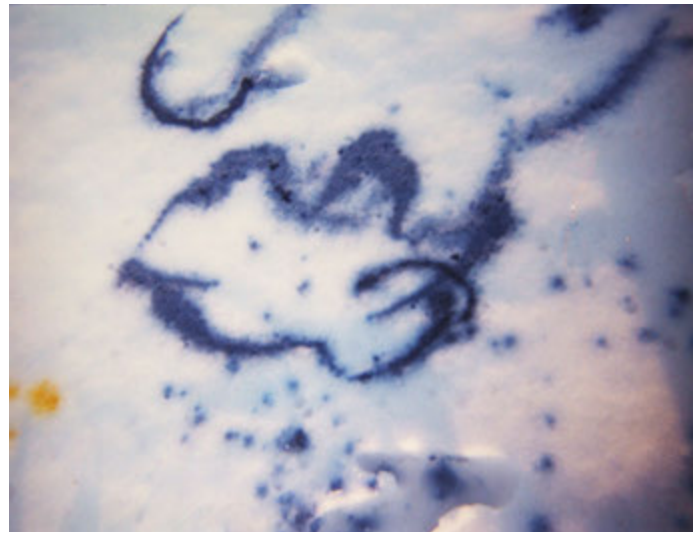
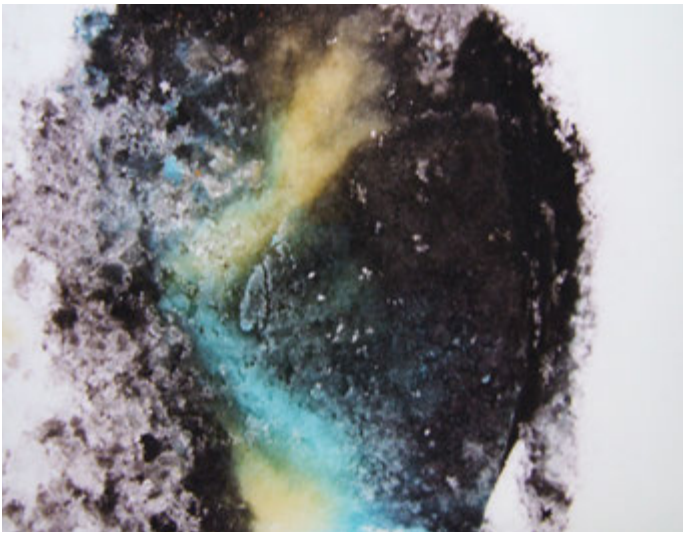
Performance-urile mele pe zăpadă, video-urile și **fotografiile** au pornit de la ideea de extindere, de **expansiune** a spațiului pictural în afara atelierului, fără a avea **constrângerea** unei limite impuse de un anumit suport, ca cel al *hârtiei*, al **pânzei** sau al unui perete. **Zăpada** constituie punctul de plecare, spațiul plastic, locul unde **culoarea** se **materializează** în expresie.

Traces on snow

Snow brings me joy because seeing it makes me think of playing, of a child's freedom to enjoy the simple things, matter, space, to enjoy energy.

My performances, videos and photographs of snow emerged from the desire to extend and expand the pictorial space outside the workshop, free of any constraint imposed by the traditional medium of paper, canvas or a wall. Snow is therefore the point of origin, the plastic space, the locus where colour materialises in expression.

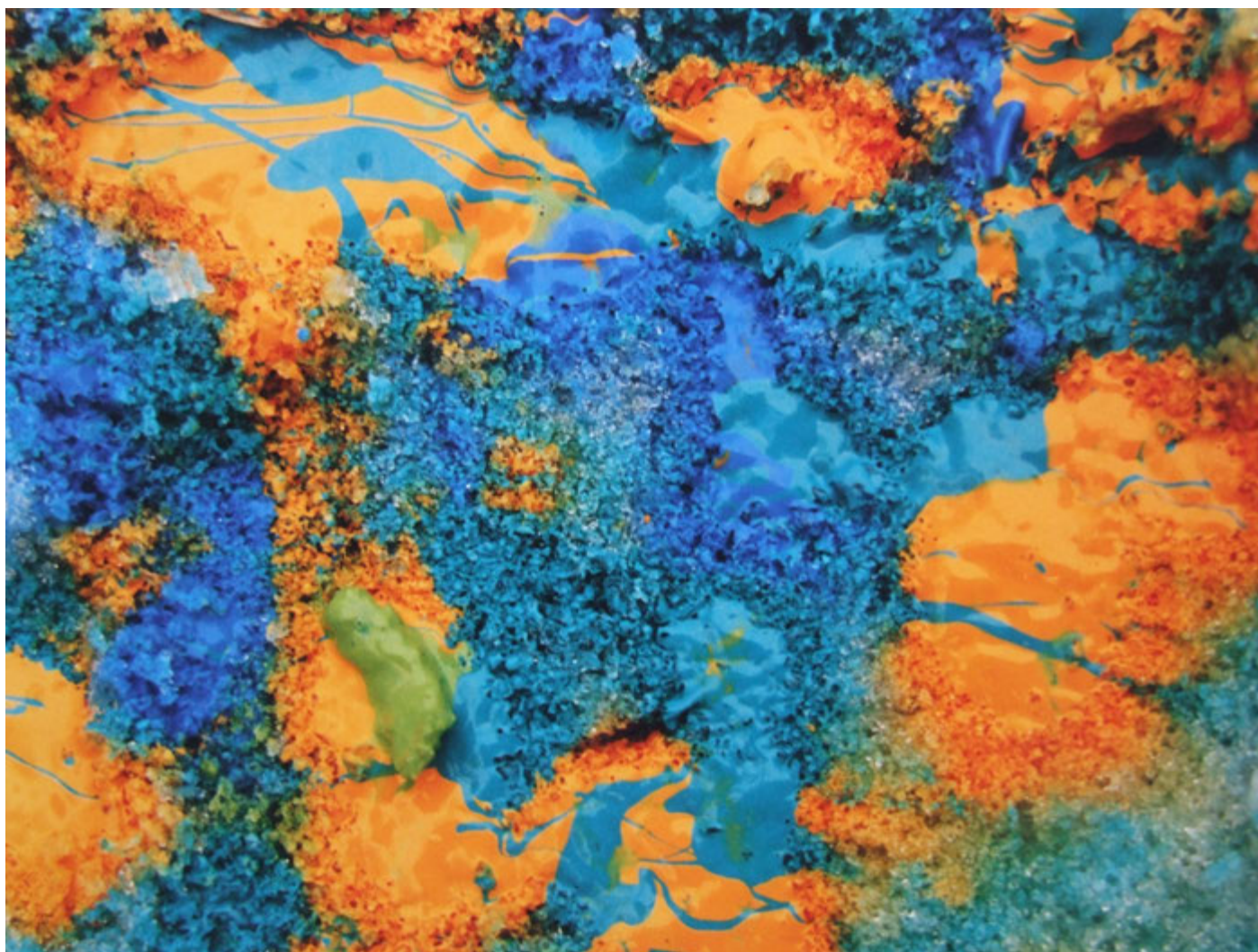

IARNA trecută am revenit asupra ideii desenelor efemere în zăpadă, m-a interesat de data aceasta surprinderea urmei umane pe zăpadă, atingerea prin culoare. Culorile vin din natură și se întorc în natură. Noi suntem doar purtătorii lor. **Zăpada**, cu puritatea ei, îmi oferă o **pagină neatinsă**, albul ei este pentru mine o provocare, un loc unde *liniile*, *petele*, **FORMELE** prind viață.

Dar unde începe o linie să spună mai mult decât o simplă linie? Când se naște un **sens**? Care e rolul entropic al risipirii impulsului creator?

Last winter I came back to the idea of ephemeral drawings in snow, interested this time in capturing human traces on snow, human touch through colour. Colours are of nature and return to nature. We are merely their carriers. Snow, with its purity, offers an untouched page; its whiteness is for me a challenge, a place where lines, marks, and shapes come to life. But where does a line begin to be more than just that, a line? When is meaning born? What is the entropic role of the dissipation of the creative impulse?

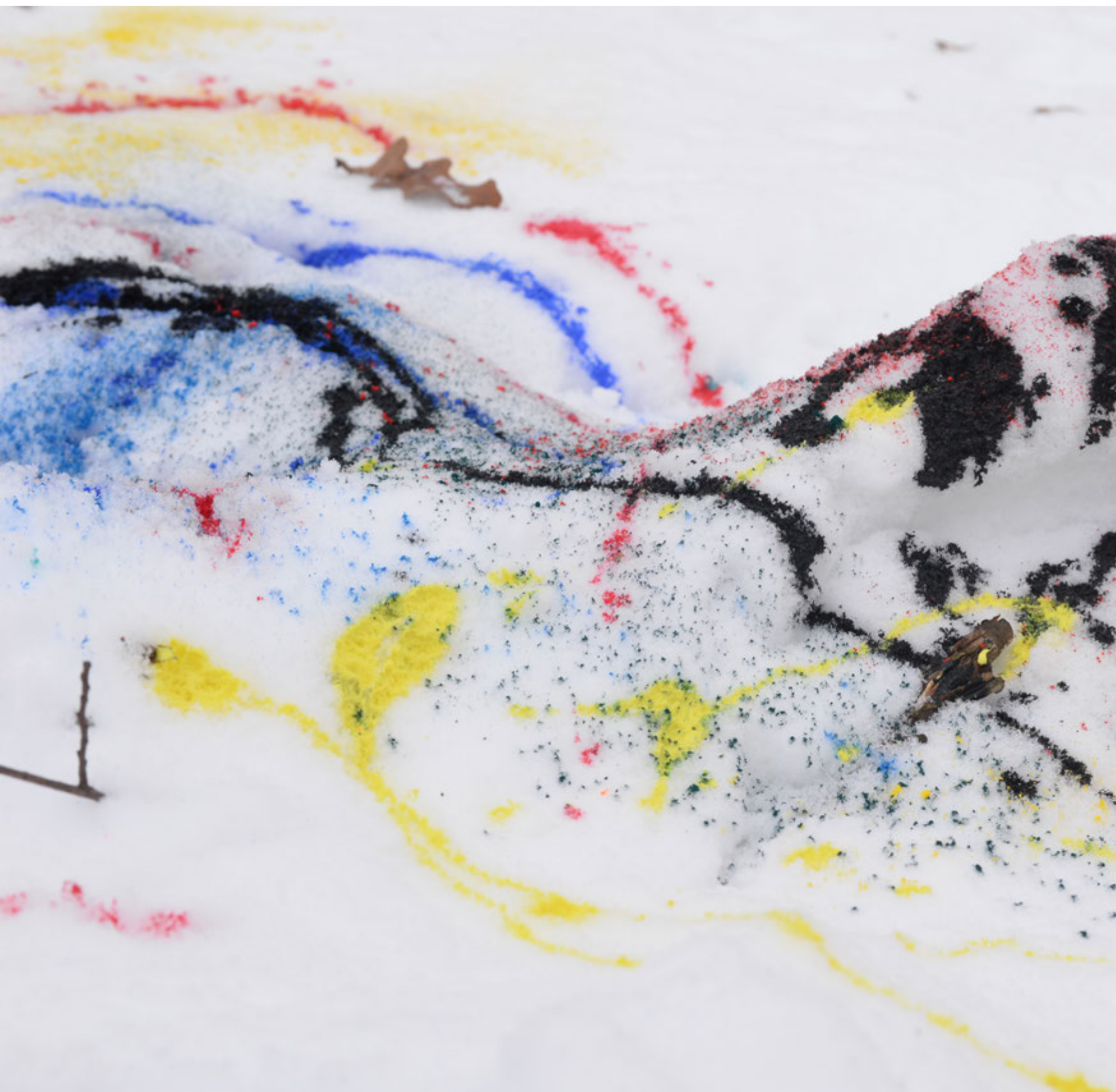

Proiectul “**Spuren-Urme**” a fost un experiment de **explorare** a **spațiului** folosind **mișcarea**, un periplu coloristic care implică întregul corp prin mers. În acest **action-painting**, gesturile creau un fel de scriere la alte dimesiuni, indescifrabilă, dar în același timp atractivă pentru mine prin **textura** suprafeței, prin semnul **ÎNCIFRAT**.

The project Spuren – Traces was an experiment of space exploration through movement, a journey in colour which involved my entire body through walking. In this action-painting my gestures recreated a type of enhanced writing, which was in the same time appealing to me due to the texture of the surface and the cyphered sign.

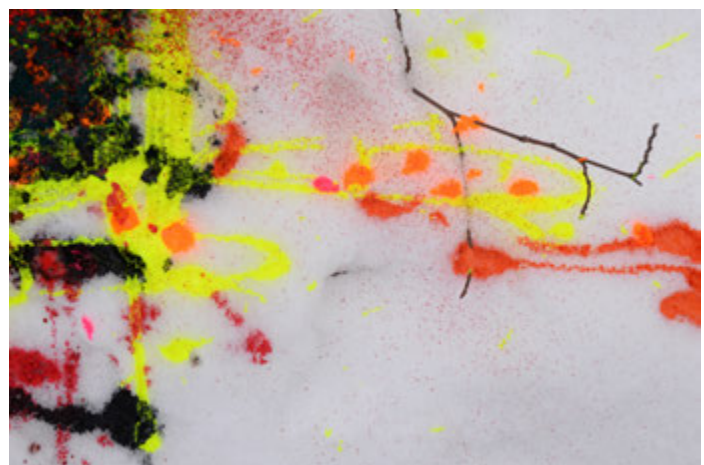
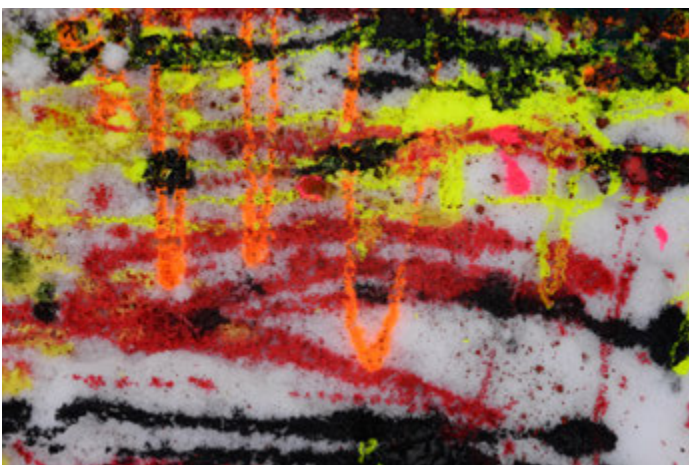
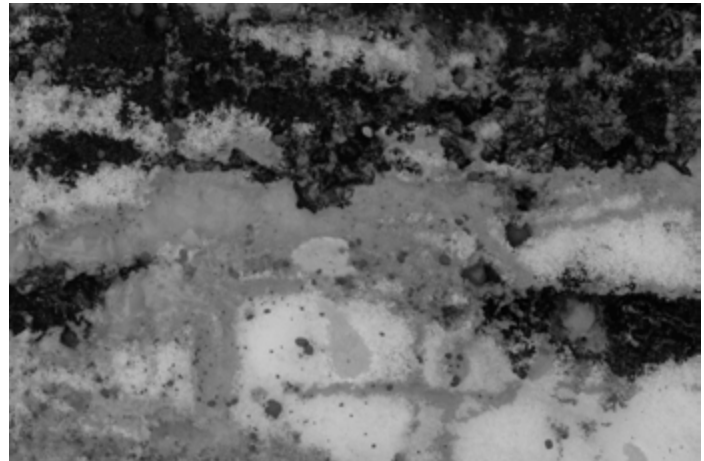
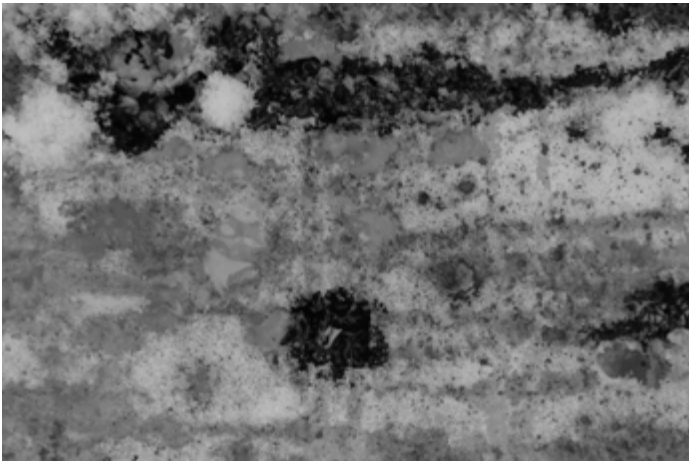

Dincolo de dorința de recuperare a unor stări **PRIMORDIALE**, ludice cred, stă imboldul de a cuceri întinderea **zăpezii**, a suprafeței **albului** prin culoare. Imaginile abstracte, inspirate de *COSMOS*, de galaxiile universului, se **transformă**, sub imperiul schimbării stărilor atmosferice, al **AMPRENTEI** umane, al timpului. În **nerăbdarea** lui, timpul va modela acest suport efemer *facându-l* să dispară odată cu desenul care îl conține. **Topirea**, ștergerea amprentei e inevitabilă, asemeni dispariției unui om.

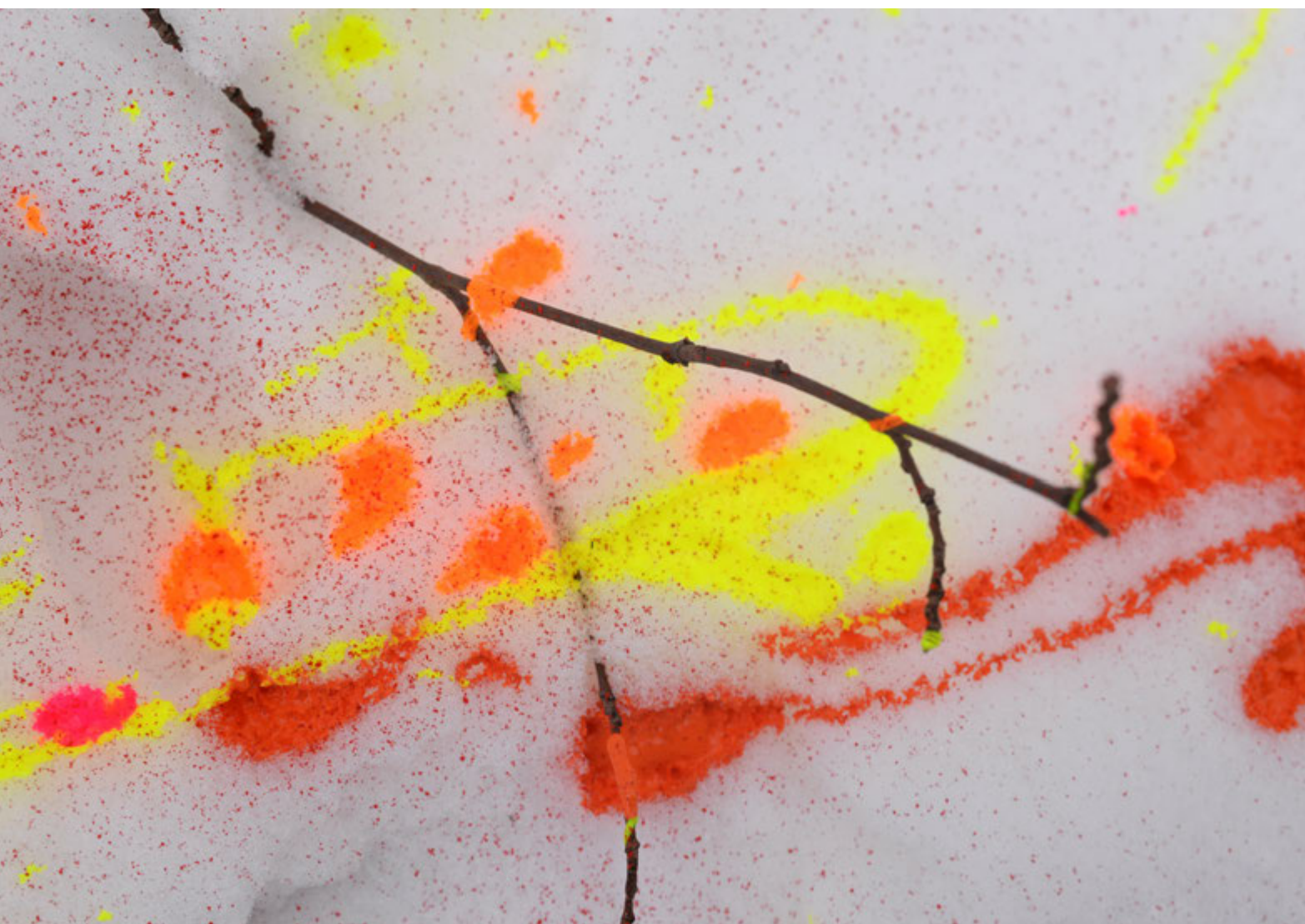
Beyond the desire to retrieve primordial states, playful states, I believe, lies the impetus to conquer the vastness of snow, of whiteness through colour. Abstract images, inspired from the cosmos and the galaxies in the universe, transform under the force of atmospheric states, of human marks, and of time, who, in his impatience, shapes this ephemeral canvas, making it disappear together with the drawing contained within it. The melting of snow, the erasure of all traces is inevitable, as is the disappearance of a human being.

Niciun **moment** nu e egal cu cel anterior. Există o ***permanentă reînnoire*** a imaginii pe zăpadă, datorată trecerilor ei de la o stare la alta, inițial fin **PERCEPTIBILE**, apoi clar vizibilă, până la *deteriorarea și distrugerea* ei.

No moment is equal to the previous one. There is a permanent renewal of the image on the snow, due to its passages from one state to another, initially perfectly perceptible then clearly visible until the image deteriorates and vanishes.

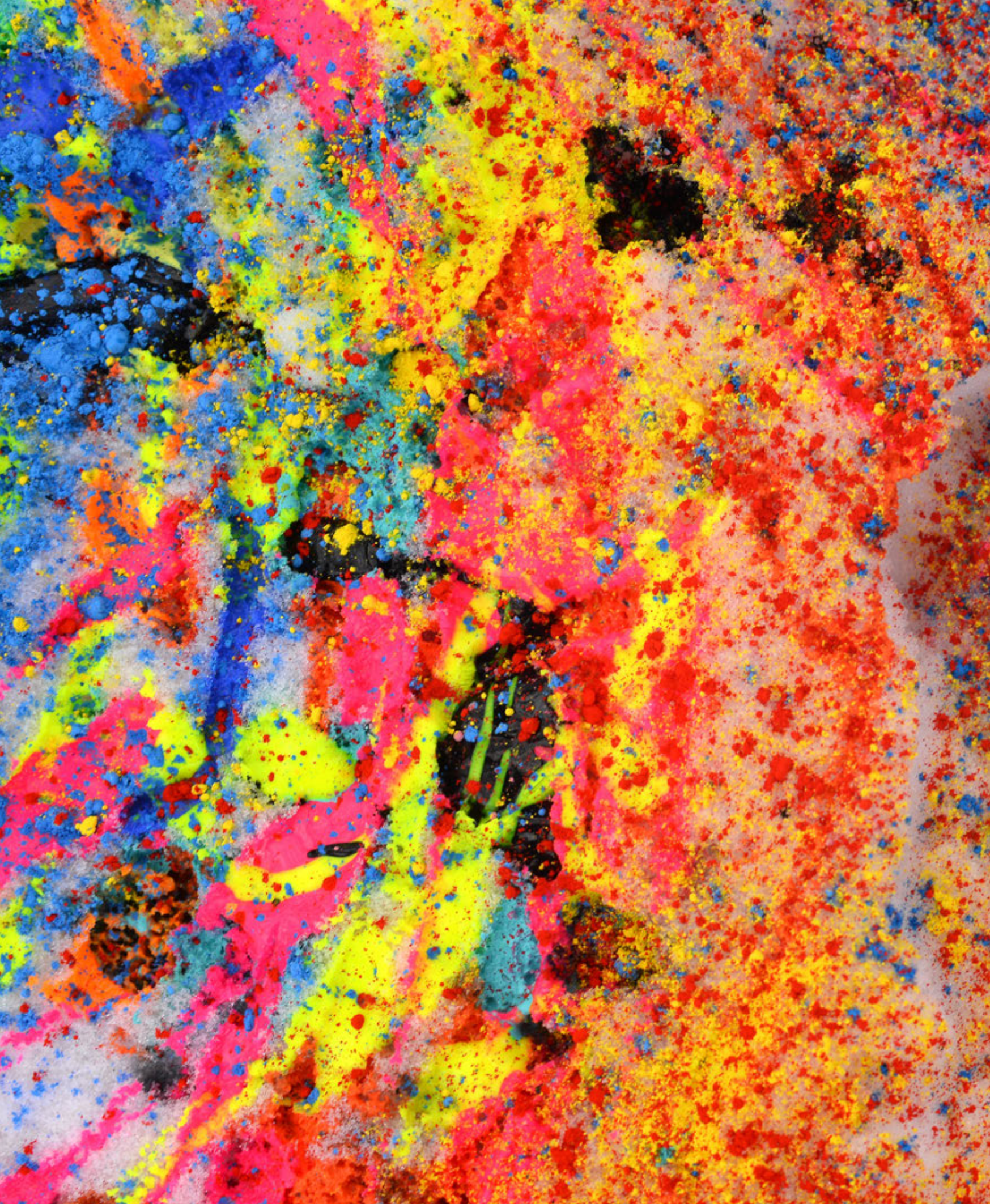

Textura zăpezii *interacționează* cu pigmentii culorilor: liniile primesc noi dimensiuni, petele se extind sau dispar, desenul este deformabil în **timp și spațiu**.

The texture of the snow interacts with the colour pigments: the lines change size, the marks expand or disappear, the drawing is distorted in time and space.

Desenele pe zăpadă au, într-un fel, **momentul lor fotografic** și momentul lor pictural.

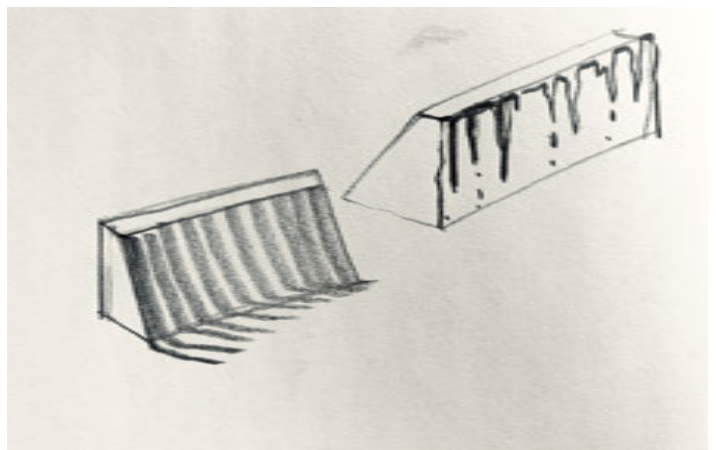
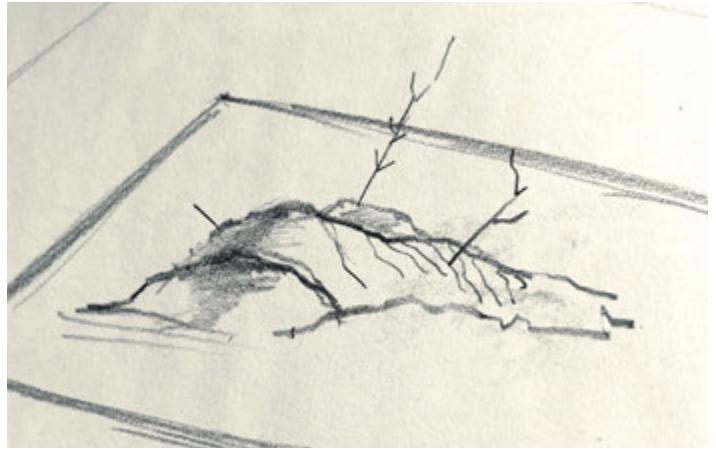
Fotografia e o punte spre pictură. Ea se referă la clipă, *efemeritate*, fiind mai aproape de spiritul modern. Mă apropie de lumea exterioară. **LIMITELE pot fi** altfel explorate prin fotografie față de pictură. Mă ajută să-mi clarific **gândurile**, incitându-mă spre introspecție, tocmai prin precizia ei, prin faptul că surprinde un instantaneu și atrage atenția asupra unei stări de lucruri prezente, asemeni unui acut semnal de alarmă.

Pictura, în schimb, prin tehnicile specifice, lasă loc **interpretării**, unei anume **ambiguități benefice imaginației**, se opune într-un fel preciziei fotografice și cere un timp de apropiere, o cheie a descifrării sensurilor, *necesită adesea o inițiere*. Una o completează pe cealaltă, iar imaginea nu are decât de câștigat.

Snow drawings have, in some ways, their photographic, as well as pictorial moments. Photography is a bridge to painting. It refers to the moment, to ephemerality, and is thus closer to the modern spirit. It brings me closer to the exterior world. Limits can be explored differently through photography than through painting. It brings clarity to my thoughts, inciting me towards introspection, through its precision, as photography captures a snapshot and draws attention to the present state, like an acute alarm signal. Painting, on the other hand, through its specific techniques, leaves room for interpretation, for a certain ambiguity beneficial to imagination, it opposes in some way photographic precision, it requires time to get nearer and a key to deciphering its meanings, and it often requires initiation. One completes the other, and the image has only to gain.

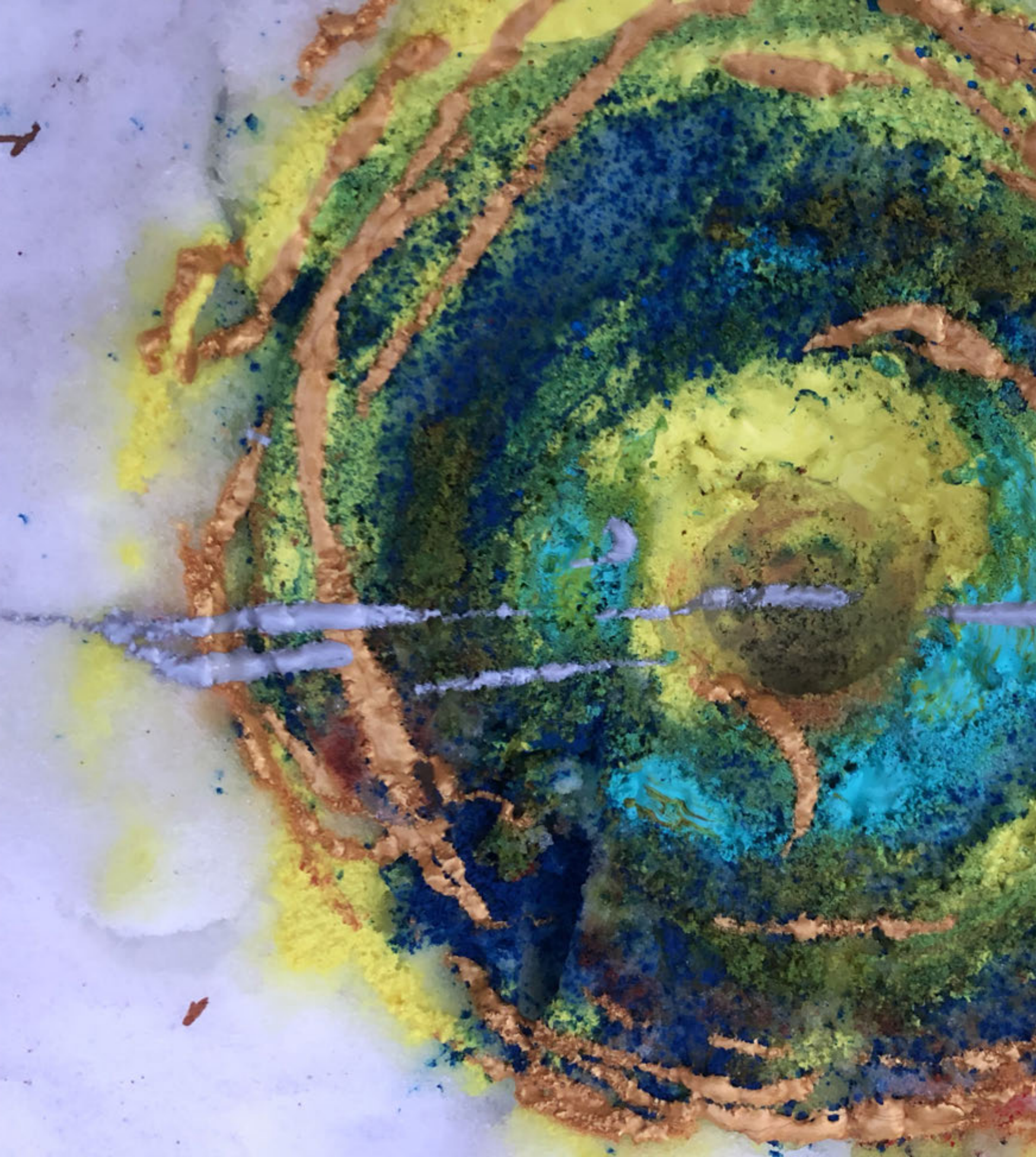
În căutarea detașării de obiectul creat,
DISTRUGEREA picturii e inevitabilă...

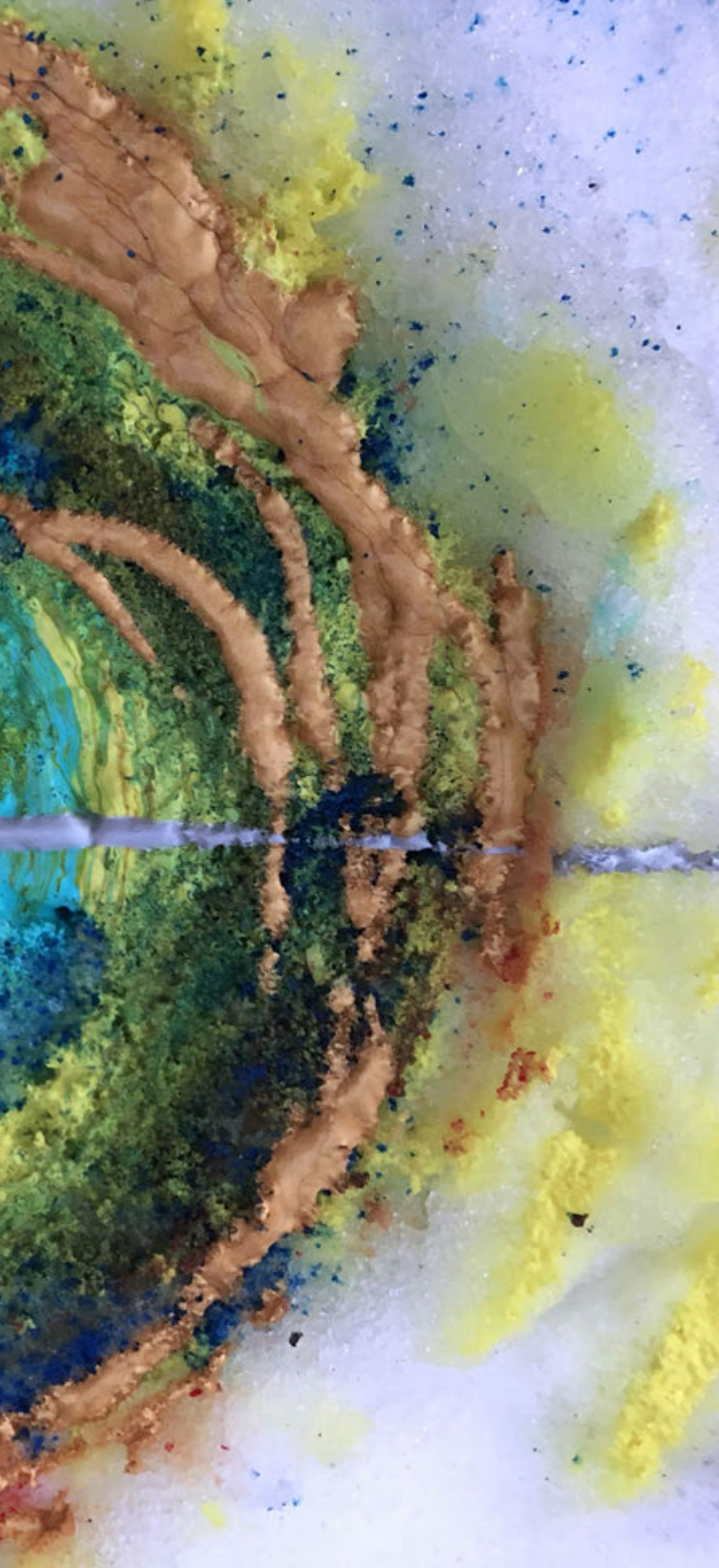
Uneori, nevoia de finalitate a gestului pictural se materializează printr-o ultimă *intervenție*, de bătătorire mecanică a **desenului**, a picturii, completând ciclul **nașterii și al morții**. Rămășițele picturii în urma distrugerii, urmele măturării zăpezii formează atunci imaginea unor **hărți fictive**.

In seeking to detach from the created object, the destruction of painting is inevitable... Sometimes the need for finalising the pictorial gesture materialises through a last intervention of mechanically treading on the drawing, the painting, thus completing the cycle of birth and death. The remnants of the painting once destroyed, the traces of the effaced snow then form the image of fictional maps.

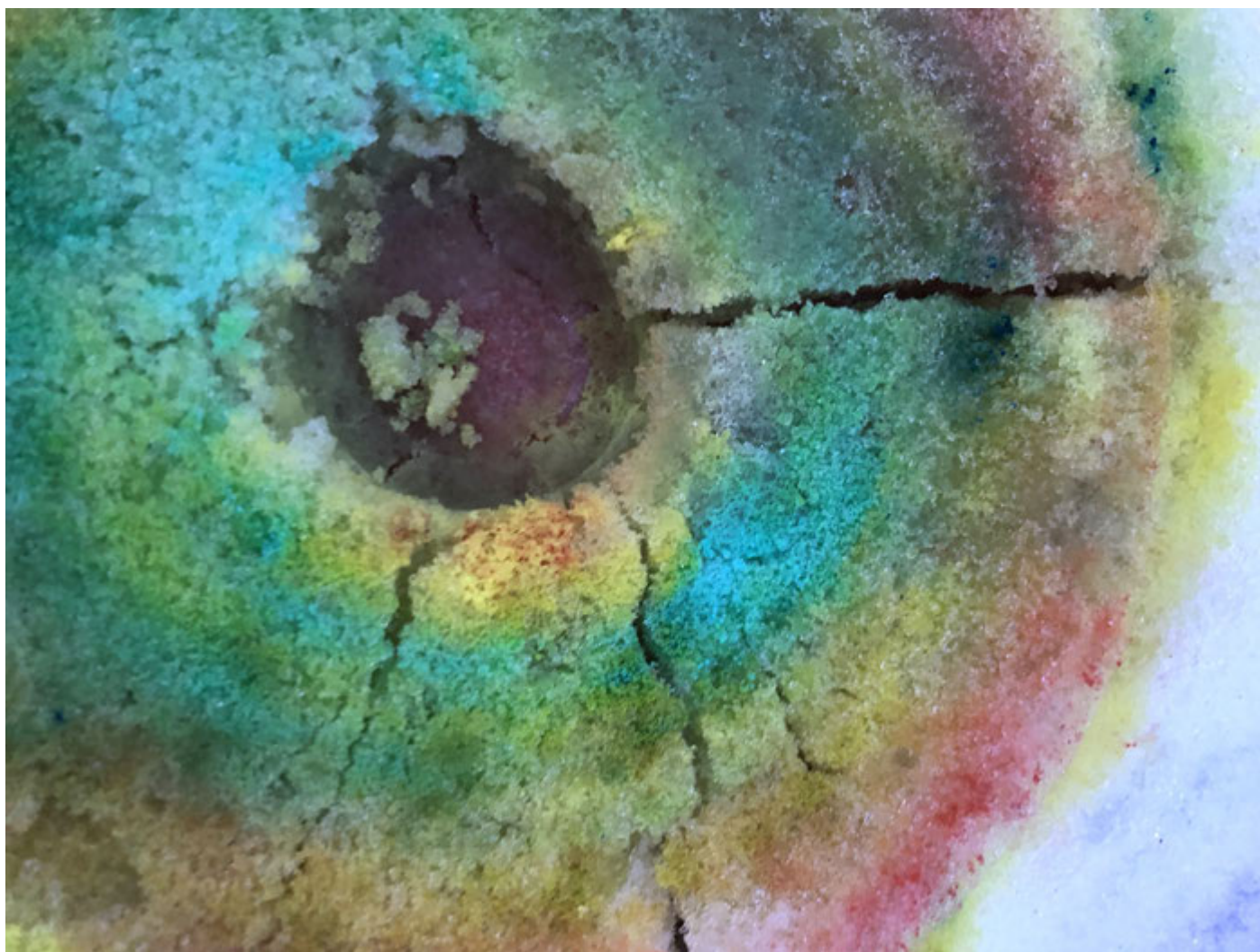

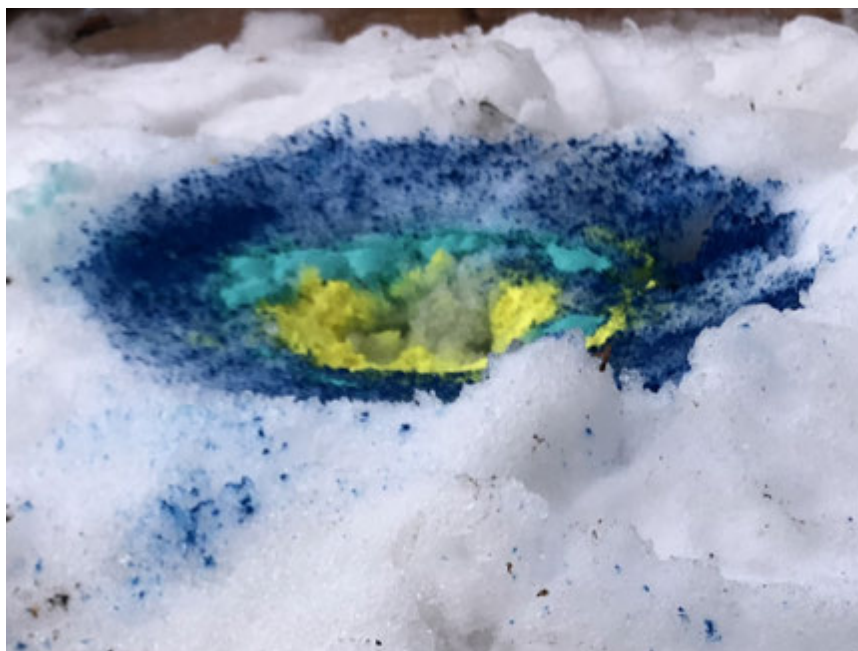
RISIPIREA vopselelor pe
zăpadă reprezintă pentru mine o reacție vie, o
revoltă liberă, posibilitatea de ieșire în afara
eului meu, **gestul ritualic** al picturii
reinventat într-un peisaj
ATEMPORAL.

Scattering paint on snow is for me a
vivid reaction, a free revolt, the possibility
to escape for a moment from my inner self,
as well as the ritual gesture of painting
reinvented in a timeless landscape.

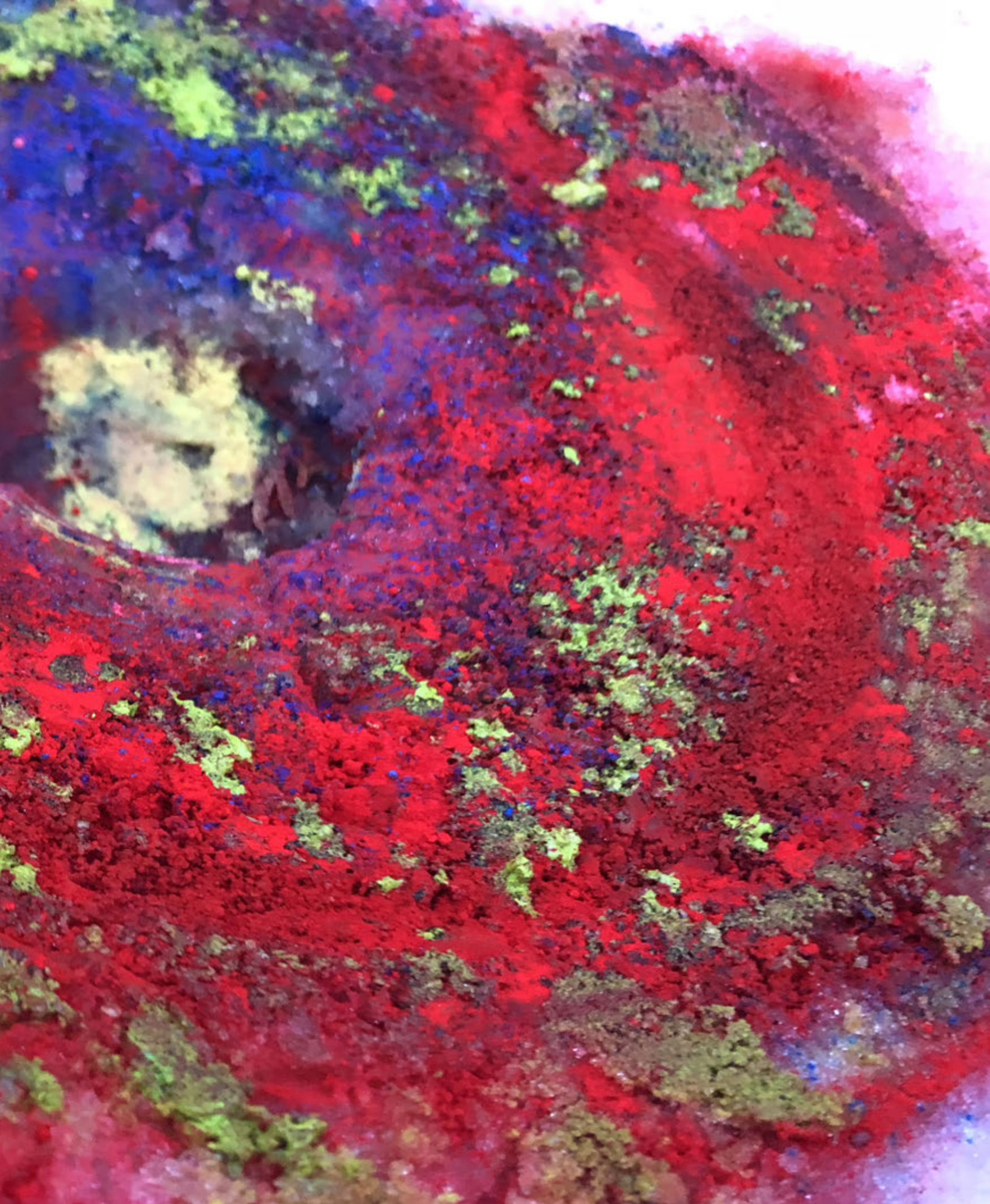

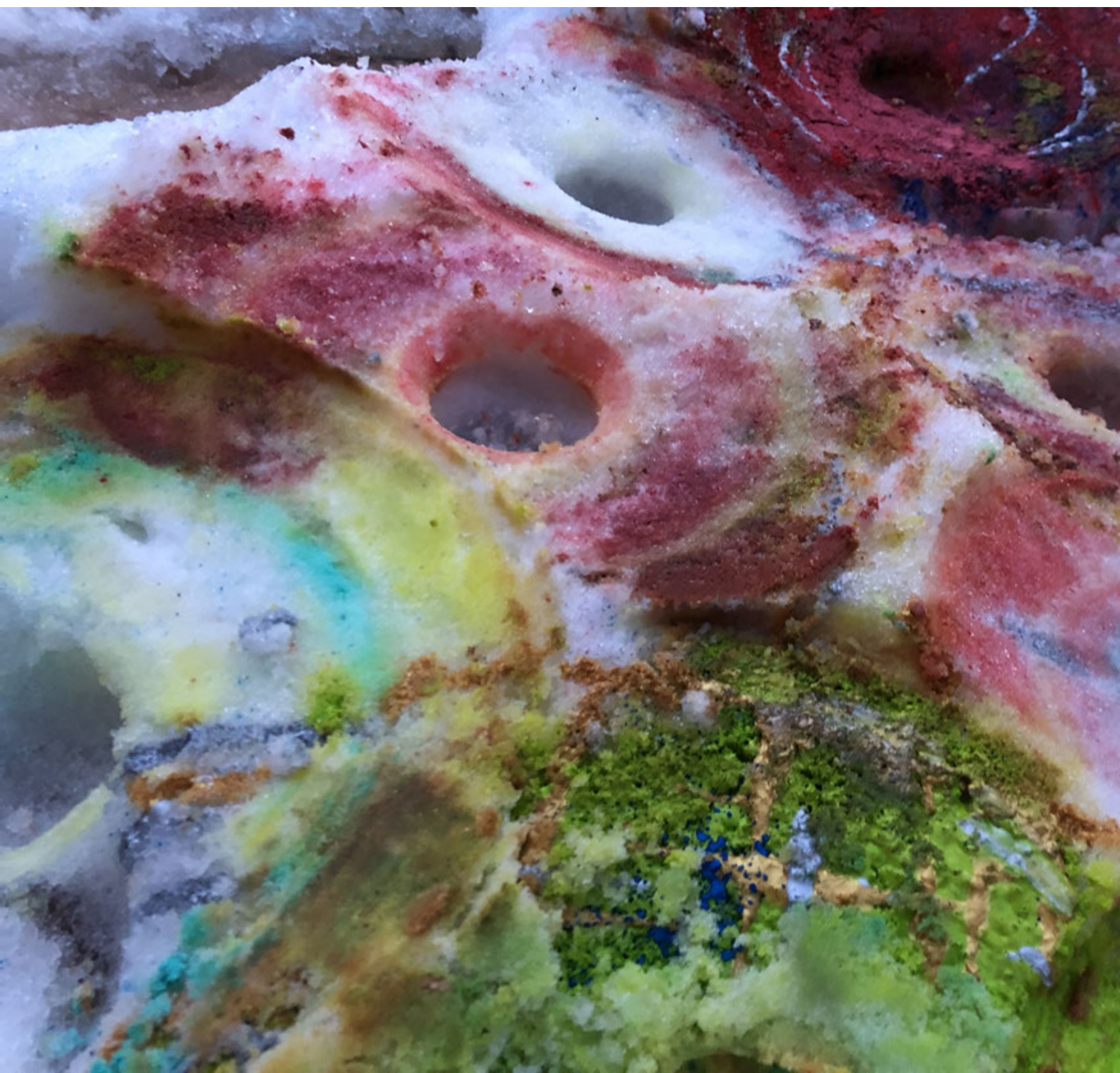
Echilibrul **CERCULUI** mă atrage, mă *absoarbe* cu forța lui. Linia, spirala, cercul – ca expansiune a punctului – sunt elemente ale **geometriei** universale, care își cer parcă prezența pe albul zăpezii, în dorința de integrare în marele cerc **necircumscriș al cosmosului**.

The equilibrium of the circle attracts me, absorbs me with its force. The line, the spiral, the circle – as expansions of a point – are elements of universal geometry that seem to call for their presence on the whiteness of snow, desiring to integrate into the great non-circumscribed circle of the cosmos.

“Ferește-te să ai dreptate
Când esti îndragostit!
Mai bine să ai umbră,
mai bine să ai rază,
mai bine să ai lacrimă,
mai bine să ai orice altceva!
Un om îndragostit când are dreptate
E un om singur,
Numai tristețea are dreptate.
Tu, mai bine să ai bolovani,
mai bine să ai vulturi,
mai bine să ai albul zăpezii!”

Același Gând, Nichita Stănescu

“Beware of being right
When you are in love!
It is better to have shadow,
better to have sunbeam,
better to have tears,
better to have anything else!
One who is right when they are in love
Is a lonely human being,
Only sadness is right.
You, you’d better have rocks,
better have vultures,
better have the whiteness of snow!”

The Same Thought, Nichita Stănescu
